

Demeter Arnold

GYIMESKÖZÉPLOK

Valakik itt laktak, ismeretlen neveket soroltál,
nagycsaládnak írtad le, közben a dombokat szemléltük,
azon tűnődtünk, hogyan kaszálnak ezen a vidéken.
Mindenkinek köszöntünk, illemből, meg azért is, mert
az öregek úgy tartják, itt az úristen is szekérrel jár és
megkopott kalapban. Ezen a helyen még nem
fejzte be a dolgát. Azért is van, hogy máshol
nem képesek rátalálni, hisz ő ide vonult vissza.
Szenát hord, lovait fenyítő, mégis barátságos szavakkal
a hágóra vezeti, hogy majd onnan lassú caplatással
Hidegség felé induljon, amely ha kérdeznék, nincs
messze, egyenesen, aztán balra, valahol a tejút mentén.

ÚTRAVALÓ

Amint e kapun beléptek, együttérző tekintetet,
biztató farkaszemet kerestek, hátrafelé fordították
untalan fejük, bízva a tévedésben, a mihamarabbi
távozásban.

Amint e kapun beléptek, mind testvéreim lettek,
kiket sosem vártam, s ha tehetném, elüldözném,
nevükön szólítanám mind, és elkergetném, vissza,
ahonnan jöttek.

Amint e kapun beléptek, nagy részüket, tudtam, én
is el kell búcsúztassam. Vagy csak én, s így fejükre
már most, átok-mód, szeretetből gyászbeszédet
olvasok.

Amint e kapun beléptek, középük álltam, ők mellém,
s hogy tudják, együtt csontosul a hús, közös a vágy,
a szív, éneklésbe kezdtem, hogy legyen útravaló
a másvilágra.

LACKÓ A NYÁRI SZÜNETBEN

Hajnaltól már csattogás hallható. Az ablakban látom, a szomszéd bácsi ütemesen lesújt.

Megszídnak, hogy a végén még észrevesz, ne bámuljam. Furcsa ember, nem szólítják nevén, neki nem köszönnek. Pedig itt, falun mindenkinek úgy illik. Nincs meg a kedvenc játéka, én is csak akkor vagyok ennyire durcás. Amióta megszülettem, ilyen. Azt mondják, hogy engem kapott anyu helyett, meg hogy ő az apukám.

ALMAFÁNK

Ki tiltja meg, hogy itt a fák alatt játszunk, Lackó? Ki mondta azt, hogy ne nevéss itt, és ne ide rohanj, ha az otthoni fák zordul néznek rád, és már csak ez a hely lehet barátod? Ez a mi helyünk, emlékszel, itt egyeztük meg, hogyha megnövünk, majd ide hozzuk feleségeink és gyermekeink minden egyes nap. Messze innen biztosan vannak nagyobb, szebb és több gyereket elbíró fák, de az már nem a mienk, nem tartozunk oda, ahogyan itt sem terem banán vagy kókusz. Megfelel nekünk ez a kukacos alma, ismerjük, mennyire rossz, de mi mégis itt várjuk, hogy fejünkre potyogjanak.

GONDOSKODÁS

Nem is olyan régen Lackó meg én eladtuk a holdat. A kis utca végén álltunk, ilyen-olyan árultunk. Vicceket, kavicsokat, fényes vasdarabokat, amiket a sáncban találtunk. Majd jött az este. Már csak a hold maradt, így azt bocsátottuk vásárra. Egy arra járó, mosolygós arcú öregasszony, akit látásból ismertünk, adott egy-egy lejt, és arra kért, hogy menjünk haza, ha kell, ő többet is fizet. Csak menjünk haza, mert most már sötét van.

PARANORMÁL SZIBÉRIÁBAN

Megbocsátja-e a föld, hogy foglyokat temettek belé.
Húen tartja magában kényszervendégeit, mint
oltott gyökeret az idegen fa.

Pár név jelzi, hogy nem dög-kút, hanem
imával megjelölt sírok vannak a domboldalon.
Csontok piramisa a virágok alatt.

Néha remegő kezű anyók járnak arra, azok,
akik még szemébe néztek annak, ki kenyeret kért
és meleg ruhát, ha van.

Estéenként pedig kísértetek járnak a házak között.
Már semmijük nincsen, csak az örök hazaút reménye.

ZISTENKE FÖLDHÖZVERT CSODÁJÁRÓL

A faluvégi szegények hallgatnak.
Pléhvödröket készítenek, eladják őket.
A bádóglapoknál csak a hajnal fényesebb.
Nem fagynak meg az apró kezek-lábak,
mert papó még hajnalban ágakat gyűjt,
zistenke megsegíti odapörkölt lelkeit
– mormolja a bajusza alatt.
Kalapján hatvan év igazsága
kerekedik karimába.
Kormos kutyáját testvérének tartotta,
úgy hitte, őszintébb teremtés
nincs a földön.
Magához hívta, halkan mesélt neki
a faluvégi szegényekről,
zistenke földhöz vert csodájáról.